Dosar nr. 4r-1457/25 Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani
4-25020277-02-4r-29042025 judecător Ialanji Arina

D E C I Z I E
în numele Legii

29 iulie 2025 mun. Chişinău

Colegiul penal al Curţii de Apel Centru, în componenţă:
Preşedintele completului, judecător Ion Bulhac
Judecătorii Marcel Popescu și Svetlana Vîșcu

a judecat, în lipsa participanților la proces, în ordine de recurs, recursul declarat de către Ursu Pavel, împotriva hotărîrii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 1 aprilie 2025, prin care a fost recunoscută vinovat Ursu Pavel, în comiterea contravenției prevăzută de art. 78[1] Cod contravențional și i s-a stabilit sancțiune sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 40 (patruzeci) ore,-

A C O N S T A T A T:

La 24 ianuarie 2025 la ora 09.00, Ursu Pavel, aflându-se pe adresa *****, l-a agresat fizic pe tatăl soţiei sale *****, prin urmare cauzându-i vătămări neînsemnate a integrității corporale, conform raportului de constatare nr. 202502P0224 din 24 ianuarie 2025.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 1 aprilie 2025, Ursu Pavel, a fost recunoscut vinovat în comiterea contravenției prevăzute de art. 78[1] Cod contravenţional şi i s-a stabilit sancţiune sub formă de muncă neremunerată în folosul comunităţii în mărime de 40 (patruzeci) ore. S-a explicat lui URSU Pavel ca, potrivit art. 37 alin. (6) din Codul contravenţional, în caz de eschivare de la munca neremunerată în folosul comunităţii, această sancţiune se înlocuieşte cu arest contravenţional, calculându-se o zi de arest pentru 2 ore de muncă neremunerată în folosul comunităţii.

Nefiind de acord cu hotătîrea instanței de fond, Ursu Pavel a depus în termen recurs, prin care solicită admiterea recursului, casarea hotărârii cu rejudecarea cauzei.

Susține recurentul că, instanţa de fond invocă că, dreptul la interpret, este un drept volitiv. Dreptul la un interpret, fiind esenţial pentru un proces echitabil, nu depinde de voinţa persoanei, ci trebuie asigurat de autorităţi atunci când este necesar. Practic, instanţa argumentează că, Ursu Pavel nu a fost privat de acest drept, ci doar nu l-a solicitat. în acelaşi timp, dacă o persoană nu îşi cunoaşte drepturile, nu poate să le exercite în mod activ. Asta face ca simpla existenţă a unui „drept volitiv" să fie insuficientă pentru a garanta un proces echitabil. Dacă Ursu Pavel nu cunoștea

suficient limba română, agentul constatator avea obligaţia de a se asigura că acesta este informat despre drepturile sale, inclusiv despre posibilitatea de a solicita un interpret. Dacă nu i s-a explicat acest lucru într-o limbă pe care o înţelege, atunci cum ar fi putut să-şi exercite dreptul? Informaţia nu trebuia doar „să existe" în lege, ci trebuia comunicată efectiv, într-o limbă pe care o înţelege.

Indică că, în speţă, declaraţiile victimei *****e sunt contradictorii şi lipsite de relevanţă probatorie. Iniţial, acesta a susţinut, că a fost lovit prin geam de către Ursu Pavel, ceea ce i-ar fi cauzat o sângerare imediată. Cu toate acestea, în faţa instanţei, Sinjereanu a oferit o versiune diferită a faptelor, afirmând că leziunea ar fi fost cauzată de o plasă de protecţie a geamului, care i-ar fi lezat dintele. Această inconsecvenţă între declaraţiile victimei afectează grav credibilitatea sa şi, implicit, forţa probantă a susţinerilor sale.

Mai mult, în ceea ce priveşte stabilirea momentului presupusei fapte, există o lipsă evidentă de precizie. Sinjereanu indică trei date distincte ale incidentului - 23.09.2024, 23.01.2025 sau 24.01.2025, ceea ce contravine cerinţei de claritate şi certitudine impuse de art. 443 alin. (1) lit. d) Cod contravenţional, conform căruia procesul-verbal trebuie să conţină locul şi timpul exact al săvârşirii faptei contravenţionale. O asemenea inconsecvenţă cronologică generează incertitudine juridică, afectând legalitatea actului de constatare şi implicit posibilitatea stabilirii vinovăţiei pretinsului contravenient.

În aceste condiţii, este evident că, plângerea formulată de *****e nu are la bază nici o contravenţie efectiv săvârşită de Ursu Pavel, ci reprezintă mai degrabă expresia unei animozităţi personale, fără fundament juridic. Or, în speţă, nu doar că nu există probe care să susţină acuzaţiile, dar nici măcar nu se poate identifica o faptă care să întrunească elementele constitutive ale unei contravenţii. Astfel, orice măsură luată împotriva lui Ursu Pavel în temeiul acestei plângeri ar fi lipsită de temei juridic şi ar încălca principiile de drept aplicabile.

Instanţa de fond nici nu s-a expus în baza aceste inconsecvențe cronologice, atât din procesul-verbal cât şi din declaraţiile cet. *****.

Astfel, obligativitatea motivării hotărârilor judecătoreşti constituie o exigenţă a art. 6 alin. (1) din Convenţia Europeană, iar nemotivarea se prezintă ca un viciu a procedurii de judecată care afectează puterea actului judecat, or, dreptul de a fi auzit include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanţei, dar şi obligaţia corespunzătoare a instanţei de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse.

Conform art.471 alin. (1)-(2) din Codul contravențional, *recursul se judecă de un complet din 3 judecători, fără prezența părților. Instanța de recurs fixează data examinării recursului și dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului de depunere a referinței.*

Colegiul penal, ținând cont de faptul că, speța deferită justiției nu reprezintă o cauză de un interes deosebit pentru jurisprudență care ar impune prezența părților

nemijlocit în ședință de judecată, prin prisma dispoziţiei generale din art. 471 alin.(1) din Codul contravenţional, a procedat la examinarea cauzei contravenționale fără prezența părților, dar cu acordarea dreptului participanților la proces de a depune referințe.

Analizând şi apreciind motivele invocate în recurs, în cumul cu materialele cauzei penale şi prevederile legale pertinente, Colegiul penal conchide că, recursul declarat este nefondat şi pasibil de a fi respins, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 473 alin. (1) pct. 1) lit. c) Cod contravențional, după examinarea recursului, instanța de recurs respinge recursul și menține hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat.

În conformitate cu art.458 alin.(1) Cod contravenţional, examinând cauza contravenţională, instanţa de judecată este obligată să determine: a) caracterul veridic al contravenţiei imputate; b) existenţa cauzelor care înlătură caracterul contravenţional al faptei; c) vinovăţia persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional; d) existenţa circumstanţelor atenuante şi/sau agravante; e) necesitatea sancţionării şi, după caz, caracterul sancţiunii contravenţionale; f) alte aspecte importante pentru soluţionarea justă a cauzei.

În corespundere cu art. 462 alin. (1) Cod contravenţional, hotărârea judecătorească va fi legală, întemeiată şi motivată.

Instanța de recurs relevă că, domeniul contravențional a fost asimilat „acuzațiilor în materie penală”, în înțelesul european autonom al art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Analizând situația de fapt a cauzelor *Ziliberberg contra Moldovei*, hotărâre din 01.02.2005, §35 și *Anghel contra României*, hotărâre din 04.10.2007, §52, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a notat că în aceste spețe predomină elementele care sugerează că a fost vorba de acuzații penale. Astfel, în materie contravențională au fost recunoscute garanțiile procedurale specifice materiei penale, printre care și prezumția de nevinovăție, prevăzută de art.6 §2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Conform jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, pronunţarea de către instanţele judecătoreşti a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanţiile dreptului fundamental la un proces echitabil şi acesta presupune obligaţiunea instanţei judecătoreşti de a se expune în hotărâri asupra tuturor cerinţelor acţiunii, precum şi, argumentelor invocate de către părţi întru admiterea sau respingerea acestora (cauza *Garcia Ruiz vs. Spania, hotărârea din 21 ianuarie 1999*). În cazul în care instanţa de judecată se abţine de a da un răspuns special şi explicit în cele mai importante întrebări, fără a acorda părţii care a formulat-o posibilitatea de a şti dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art. 6§1 din CEDO (cauza *Hiro Balani vs. Spania, 1994*).

Conform prevederilor art.8 alin.(2) Cod contravenţional, este supusă răspunderii contravenționale numai persoana care a săvârșit cu intenție sau din imprudență o faptă prevăzută de legea contravențională.

În temeiul prevederilor art. 10 Cod contravenţional, constituie contravenție fapta - acțiunea sau inacțiunea - ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decât infracțiunea, săvârșită cu vinovăție, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod şi este pasibilă de sancțiune contravențională.

Normele consacrate la alin.(2)- (3) ale art. 374 Cod contravenţional stabilesc că procesul contravențional este activitatea desfășurată de autoritatea competentă, cu participarea părților şi a altor persoane titulare de drepturi şi de obligații, având ca scop constatarea contravenției, examinarea şi soluționarea cauzei contravenționale, constatarea cauzelor şi condițiilor care au contribuit la săvârșirea contravenției. Procesul contravențional începe de drept din momentul sesizării sau al autosesizării agentului constatator privind săvârșirea contravenției. Procesul contravențional se desfășoară pe principii generale de drept contravențional, în temeiul Constituției, al prezentului cod, al Codului de procedură penală în cazurile expres prevăzute de prezentul cod, precum şi al normelor dreptului internațional şi ale tratatelor internaționale cu privire la drepturile şi libertățile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte.

Conform art. 375 alin. (1), (2) și (3) Cod contravenţional, persoana acuzată de săvârșirea unei contravenții se consideră nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod. Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa. Concluziile despre vinovăția persoanei în săvârșirea contravenției nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condițiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privință a fost pornit proces contravențional.

În corespundere cu prevederile art.440 alin. (1) Cod contravenţional, constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfășurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existența contravenției, de încheiere a procesului-verbal cu privire la contravenție, de aplicare a sancțiunii contravenționale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcționarului abilitat să examineze cauza contravențională, din cadrul autorității din care face parte agentul constatator, în instanță de judecată sau în alt organ spre soluționare.

Conform prevederilor art.442 alin.(1) Cod contravenţional, procesul-verbal cu privire la contravenție este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezența făptuitorului sau în absența lui. Astfel, calificarea faptei constituie stabilirea caracterului acesteia, încadrarea în textul de lege care o prevede şi o sancționează şi determinarea în fapta comisă, a condițiilor cerute de norma de incriminare pentru existența acestei fapte.

În accepțiunea art. 425 Cod contravenţional, probele sînt elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței contravenției, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției şi la cunoașterea altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul-verbal cu privire la contravenție, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesul-verbal de percheziție, procesul-verbal privind cercetarea la faţa locului, procesele-verbale privind alte acțiuni procesuale efectuate în conformitate cu prezentul cod, explicațiile persoanei în a cărei privință a fost pornit proces contravențional, depozițiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză. Aprecierea probelor se face de persoana competentă să soluționeze cauza contravențională, potrivit convingerii sale pe care şi-a format-o cercetând toate probele administrate în raport cu circumstanțele constatate ale cauzei şi călăuzindu-se de lege. Nici o probă nu are valoare prestabilită.

Colegiul Penal prin prisma prevederilor ce guvernează spețа dedusă judecății remarcă că, scopul legii contravenționale constă în apărarea drepturilor și libertăților legitime ale persoanei, apărarea proprietății, ordinii publice, a altor valori ocrotite de lege, în soluționarea cauzelor contravenționale, precum și în prevenirea săvârșirii de noi contravenții.

În fapt, Colegiul Penal constată că, Ursu Pavel, în data de 24 ianuarie 2025, ora 09.00, aflându-se pe adresa *****, l-a agresat fizic pe tatăl soţiei sale *****, prin urmare cauzându-i vătămări neînsemnate a integrităţii corporale conform raportului de constatare nr. 202502P0224 din 24 ianuarie 2025.

Examinând recursul declarat de către recurent în prezenta cauză, Colegiul Penal consideră că, argumentele acestuia nu constituie temei de casare a hotărârii primei instanțe, or un dezacord formal al soluției adoptate de către instanța de judecată nu poate constitui temei de casare acesteia, mai mult, prima instanța destul de clar și cert a explicat recurentului aprecierea cu care instanța de recurs este absolut solidară și nu se va expune repetat.

În argumentarea concluziei, Colegiul menționează că, conform art. 2 din Legea nr. 45 din 01.03.2018 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, violența în familie este definită ca orice acțiune sau inacțiune intenționată, cu excepția acțiunilor de autoapărare sau de apărare a unor alte persoane, manifestată fizic sau verbal, prin abuz fizic, sexual, psihologic, spiritual sau economic ori prin cauzare de prejudiciu material sau moral, comisă de un membru de familie contra unor alţi membri de familie, inclusiv contra copiilor, precum şi contra proprietății comune sau personale, violență fizică, în sensul legii, constituind vătămare intenționată a integrității corporale ori a sănătății prin lovire, îmbrâncire, trântire, etc.

Totodată, art. 3 lit. a) al Legii, stipulează, că membri de familie, în sensul prezentei legi, sînt: în condiţia de conlocuire: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, sub tutelă şi curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, rudele, afinii lor, soţii rudelor, persoanele aflate în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj) sau dintre părinţi şi copii.

Vina contravenientului Ursu Pavel în cele imputate se confirmă elocvent prin probele materiale cercetate nemijlocit în ședință judiciară, după cum urmează: proces-verbal cu privire la contravenţie din 06 februarie 2025; raport emis de subofiţer superior de sector al sectorului de poliţie nr.3 al IP Botanica, agent Carablut Corina din 24 ianuarie 2025; cerere/plângerea emisă de *****e din 24 ianuarie 2025; îndreptare; raport de constatare nr.202502P0224 din 24 ianuarie 2025; proces-verbal de constatare din 24 ianuarie 2025; chestionar de constatare a riscurilor în cazurile de violenţă în familie.

Prin urmare, reieșind din ansamblul de probe administrate, Colegiul consideră justă concluzia instanței de fond prin care ultima a stabilit că, acțiunile lui Ursu Pavel corect au fost încadrate juridic în baza art. 78[1] Cod contravențional, conform semnelor calificative ***„maltratarea sau alte acțiuni violente, comise de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, care au provocat vătămare neînsemnată a integrității corporale”.***

Totodată, în cadrul şedinţei de judecată în instanța de fond s-a constatat că, ***** este tatăl soţiei lui Ursu Pavel, potrivit declaraţiilor făcute.

Astfel, la 24 ianuarie 2025, ***** a solicitat intervenţia organelor de poliţie şi prin cererea adresată acestora, a solicitat tragerea lui Ursu Pavel la răspundere pentru violenţă fizică din partea acestuia.

Totodată, organul de poliţie l-a îndreptat pe ***** medicului legist pentru aprecierea gradului vătămărilor corporale, indicând că la data de 24 ianuarie 2025, acesta a fost agresat de către Ursu Pavel.

Potrivit raportului de constatare medico-legal din 24 ianuarie 2025 la ***** s-a constatat: echimoză la nivelul mucoasei buzei inferioare, care a fost cauzată în rezultatul acţiunii traumatice a unui obiect contondent dur, prin mecanism de loire, posibil în perioada de timp indicate, se califică ca vătămare neînsemnată a integrităţii corporale sau a sănătăţii.

Totodată, reţinând cele menţionate, de către agentul constatator Alexa Eugeniu a fost întocmit proces-verbal de învinuire a lui Ursu Pavel, în comiterea contravenţiei prevăzute de art. 78[1] Cod contravenţional al Republicii Moldova.

Prin urmare, s-a stabilit şi legătura de cauzalitate între urmările survenite la Ursu Pavel şi *****, care a confirmat existenţa unui conflict între ei, la data de 24 ianuarie 2025.

În acest sens, Colegiul conchide că, conform probelor anexate s-a stabilit cu certitudine că, în acțiunile făptuitorului Ursu Pavel se întrunesc elementele contravenției imputate şi prevăzute de art. 78[1] Cod contravențional.

Subsidiar, Colegiul nu poate reține argumentele din recurs ce ține de faptul că, Ursu Pavel a fost privat de dreptul Ia interpret, or persoanele interesate care nu posedă sau nu vorbesc limba de stat sînt în drept să ia cunoştinţă de actele, de lucrările dosarului şi să vorbească în judecată prin interpret, iar actele procedurale se înmânează fiind traduse la solicitare.

În temeiul art. 379 alin. (2) Cod contravenţional, persoana care nu posedă sau nu vorbeşte limba română are dreptul de a lua cunoştinţă de toate actele şi materialele dosarului şi de a vorbi în faţa autorităţii competentă să soluţioneze cauza contravenţională prin interpret.

Respectiv, sunt vădit nefondate şi întemeiate pe interpretarea eronată a normelor procesuale penale argumentele apărării privitor la faptul că persoana este vorbitoare de limbă rusă, or, dreptul la interpret este garantat tuturor persoanelor interesate, dar acesta este un drept volitiv, adică persoana trebuie să-şi manifeste expres cererea privind participarea interpretului la acţiuni de urmărire penală şi/sau traducerea actelor de dispoziţie.

Mai mult, în temeiul art. 379 alin. (2) CPP, aplicabil inclusiv la cauze contravenţionale în condiţiile în care nu există alte norme speciale, procesul penal se poate, de asemenea, desfăşura în limba acceptată de majoritatea persoanelor care participă la proces, circumstanţe care se atestă la întocmirea procesului-verbal u privire la contravenţie din 06 februarie 2025, fapt confirmat prin lipsa obiecţiilor la întocmirea actului respectiv.

Prin urmare, se constată că, Ursu Pavel a avut posibilitatea să-şi exercite liber dreptul de a solicita asistenţa şi participarea unui interpret, să ia cunoştinţă de actele, de lucrările dosarului contravenţional şi să vorbească prin interpret.

În concluzie, instanța de recurs apreciază drept formale argumentele în speță, respectiv nu a atestat careva ingerinţe în drepturile contravenientului. Mai mult ca atît, din jurisprudenţa CEDO se desprinde concluzia că, în practică, acuzatul trebuie să înţeleagă toate aspectele cauzei sale, în prezenta speţă fiind asigurat acest minim necesar, or în cauza Kamasinski c/Austria (1989), CEDO nu a constatat nici o încălcare a art. 6, parag. 3), lit. e)

În atare circumstanțe, Colegiul reține că, instanța de fond a pronunțat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, iar în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care infirmă/afirmă acuzația, permițând părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (Hotărârea CtEDO *Garcia Ruis versus Spania*).

De asemenea, Colegiul Penal reiterează că, recursul înaintat nu conține nici unul din temeiurile prevăzute de art.466 Cod contravențional pentru atacarea hotărârilor cu recurs, pentru a se repara erorile de drept, fiind indicat dezacordul cu hotărârea contestată fără a fi invocate careva argumente plauzibile, fapt ce constituie temei de respingere a recursului ca fiind nefondat.

În această ordine de idei, Colegiul Penal conchide că, argumentele invocate în recurs, nu şi-au găsit confirmare în procesul verificării legalității în ordinea controlului ierarhic superior, motiv pentru care recursul declarat de avocatul contravenientul Ursu Pavel, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 1 aprilie 2025, urmează a fi respins ca nefondat, cu menținerea fără modificări a soluției instanței de fond, care este legală, obiectivă și corectă.

În conformitate cu prevederile art. 473 alin. (1) pct. 1), lit. c), art.474 Cod contravenţional, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru,-

D E C I D E :

Respinge ca nefondat, recursul declarat de către Ursu Pavel, și menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 1 aprilie 2025, pronunțată în cauza contravențională în privința lui Ursu Pavel, în comiterea contravenției prevăzută de art. 78^1 Cod contravențional.

Decizia este irevocabilă.

Preşedintele Colegiului, judecător Ion Bulhac

Judecătorii Marcel Popescu

Svetlana Vîșcu